

Si jo fos de la CUP, m'ho faria mirar

written by Joan Fonollosa | 25 de març de 2021

Ja sé que aquest article serà probablement polèmic i em portarà més d'una desqualificació. Però no me'n puc estar. Ja fa massa temps que la cosa em preocupa i necessito compartir-ho.

Deixeu-me fer en primer lloc una confessió personal, necessària per situar-ho en el context adequat: ideològicament, estic a anys llum de la CUP i per tant en un país "normal" (o sigui lliure) en seria absolutament contrari—dins de les regles democràtiques, per descomptat—. Però resulta que no som un país normal. Som un país que aspira a ser lliure i per tant aquest objectiu és a hores d'ara primordial, passa al davant de tot; i en aquesta lluita tothom hi és necessari. La CUP, per tant, com a representant d'una part significativa dels catalans que aspiren a la independència hi ha de ser, sens dubte. La CUP, doncs, ha de ser un element cabdal en aquesta lluita.

Però resulta que ja fa massa temps que la CUP ha acreditat una extraordinària habilitat per equivocar-se de la pitjor manera possible i en el moment més inoportú. Sense pretendre ser exhaustiu aquestes són algunes de les seves equivocacions: ells van ser els primers a dir que sense el 50% dels vots no es podia fer res, la mateixa nit electoral del 2015, mentre Mas i Junqueras deien "hem guanyat" en sis idiomes. O la dèria per enviar Mas a la paperera de la història, la no-investidura de Jordi Turull, no voler saber res del Consell per la República, les accions més o menys violentes i sempre inoportunes de determinades organitzacions cupaires... massa errors per no fer sospitar que potser no són casualitat.

A primer cop d'ull sembla que només siguin errors comesos amb

la millor intenció –ja se sap, de bones intencions l'infern n'és ple– fruit d'una immaduresa política preocupant en una força tan important, però els darrers fets em porten a pensar que potser no és només això.

A veure, les darreres eleccions han donat una majoria significativa a favor de la independència, si més no teòricament: 74 diputats i el 52% dels vots. El mandat, per tant, és clar: independència. Però la força més votada dins d'aquesta majoria és ERC, la política de la qual aixeca força suspicàcies en bona part dels independentistes: insisteix en un diàleg que està demostrat de sobres que no és possible, i des de Madrid ho palesen del dret i del revés sempre que cal, i jo diria que a la CUP ho saben perfectament. Per tant, en teoria ens trobem que dels 74 diputats independentistes n'hi ha 41 (32 de Junts i 9 de la CUP) que no hi creuen i només 33 que sí. Per tant, sembla que el pròxim govern de la Generalitat, tot i donar el pes que lògicament li correspon a l'estratègia d'ERC, s'hauria d'allunyar poc o molt d'aquests postulats i acostar-se a les tesis de Junts i de la CUP per fer valdre el 1r d'octubre.

Però resulta que ERC i la CUP han signat un acord en què no hi ha res de tot això: es parla de “diàleg”, i de crear les condicions per a un referèndum acordat (?) d'aquí a no sé quan. Una estratègia que molts analistes qualifiquen de “neoautonomista”. I la CUP ho beneeix. Perdó? Com diu? Els més radicals, més extremistes i més de tot beneeixen això?

Fins aquí els fets. Ara, la meva teoria de per què passen aquestes coses tan estranyes. Primer de tot, estic convençut que la immensa majoria de militants i simpatitzats de la CUP són independentistes de pedra picada, tot i que potser força (massa) crèduls. Però això és bastant irrellevant atesa l'estructura i manera de funcionar de la CUP.

Vejam, la CUP és una organització assembleària, on totes les decisions s'acaben prenent en assemblea. I una assemblea,

especialment si es vota a mà alçada (o telemàticament però on es veu qui vota i quants estan votant una cosa) és bastant fàcil de controlar. Un grup reduït però ben entrenat, ben organitzat i amb recursos –essencialment temps i diners–, professional, en definitiva, pot controlar-la molt fàcilment: un conegut meu que d'aquestes coses en sap bastant diu que la cosa menys democràtica que hi ha després d'una dictadura és una assemblea. A la universitat s'ensenyen tècniques ben estudiades i molt eficaces per manipular una assemblea i aconseguir que surti el que es vol, en especial si només hi ha un grup organitzat i si entre la resta hi ha molta gent jove amb més hormones que experiència. En resum: la CUP ha d'haver estat des del principi –o almenys des que va decidir deixar l'àmbit estrictament municipal– un objectiu important i relativament senzill per a les clavegueres de l'estat. I si és així seria d'una innocència o una irresponsabilitat que es poden qualificar de culpables creure que no ho han fet o almenys, intentat.

Dit d'altra manera, amb tota la bona voluntat del món per a la majoria, sense ser-ne gens conscients, i creient honestament que no, però el fet és que em semblaria molt probable que la CUP estigués controlada des de Madrid.

Potser m'equivoco, però si jo fos de la CUP, m'ho faria mirar.